

EXTRAMATERIAL

Kapitel 29.1

Lund 8 november 2006

...

Sent på kvällen smög hon ner i Fysicums källare. Hon tyckte inte om att vara ensam i källaren på kvällen. Källarkorridoren var mörk även på dagen, men då kom det i alla fall in lite svagt ljus från de båda trapphusen. Hon vågade inte tända, av rädsla för att någon som gick i en av trapporna skulle kunna se att det var någon där. Hon trevade sig fram i mörkret med bara lite ljus från en liten LED-ficklampa hon hade hittat där hemma.

Ulla hatade mörka källarkorridorer. Det hade hon alltid gjort. När hon smög fram, mindes hon källaren i hyreshuset i Södertälje som de hade bott i när hon var liten. Minnena sköljde över henne. Minnen som hon helt hade glömt bort, kom plötsligt tillbaka. Hon kunde till och med minnas den speciella källarlukten som var en blandning av fukt, sopor och parfymerat tvättmedel.

Hon var nog sju år gammal på den tiden och gick på lågstadiet. Hon hade haft en bästa kompis som hon lekte med varje dag. Kompisen hette Lovisa och hon bodde i samma hyreshus. De hade lekt tillsammans ända sedan de gick på samma dagis och de skulle vara bästisar för evigt.

Höghuset där de bodde var från sextitalet och bestod av fem trappuppgångar. Ulla bodde i nummer 24 och Lovisa i nummer 16. När de skulle leka på vintrarna, och det var mörkt och kallt ute, var det praktiskt att ta hissen ner till källaren och gå genom den långa källarkorridoren bort till den andra hissen. Man behövde varken ta på sig ytterkläder eller kängor.

I källaren fanns det bland annat en tvättstuga och flera förråd. Det fanns även ett enormt mangelrum, med en stenmangel som var stor som ett bordtennis-bord. Ingen i huset visste hur man skulle använda den gigantiska mangeln. Det enda man visste, var att den enkelt kunde krossa ens händer om man gjorde fel.

I källaren fanns det röda runda plastströmbrytare på väggarna. Strömbrytarna lyste rött när det var släckt i korridoren. När man hade tänt ljuset var det bara tänt i trettio sekunder. Efter det behövde man trycka på den röda knappen igen. När Ulla kom ner i källaren, brukade hon alltid tända ljuset och lyssna noga om hon kunde höra någon. Hon var alltid livrädd för att det skulle vara någon i källaren. Hon hade hört av kompisar att det fanns äckliga gubbar i källaren. Ibland hängde det ett tonårgäng där på kvällarna och drack öl.

När hon inte hörde någon och var helt säker på att ingen var där, tog hon mod till sig och sprang så fort hon kunde till den andra hissen. Det var en sträcka på ungefär sextio meter. Ibland hände det att hon hade väntat för länge och lyssnat, och då hann ljuset släckas innan hon kom fram till den andra hissen. Då gällde det att

snabbt hitta närmaste strömbrytare och tända igen. När hon väl var framme vid hissen väntade flera minuter av skräck innan hissen kom ner. Ibland var hon så rädd att hon började gråta. Det räckte med att hon hörde något ljud från tvättstugan, för att tårarna skulle komma. På det här sättet hade hon hållit på nästan varje dag. Hon hade blivit mer och mer rädd, för varje gång hon skulle till Lovisa. Hon skämdes för sin rädsla och vågade inte berätta för Sarah och be henne följa henne till kompisens. Ulla ville vara självständig. Hon var ju stor nu och gick i skolan. Hon skulle klara detta själv utan mammas hjälp.

En kväll, när hon skulle hem från Lovisa och var på väg ner med hissen till källaren tog hon sitt stora beslut. Nu skulle det vara slut på rädslan. Hon vägrade låta rädslan påverka hennes liv. Jag är sju år. Jag är inget litet barn längre!

Innan hon kom ner till källaren, hade hon bestämt sig för hur hon skulle gå tillväga. När hon klev ut ur hissen tände hon ljuset, men lyssnade inte efter ljud, utan började gå direkt till den andra hissen. Den här gången skulle hon gå och inte springa. Hon skulle gå i lugnt tempo. Ulla skakade av rädsla och tårarna rann när hon gick genom den långa källarkorridoren men hon sprang inte. Att öka takten skulle vara ett stort nederlag. Hon fick kväljningar och hade svårt att få luft. Hon gav inte upp.

När hon äntligen var framme vid den andra hissen var hon helt utmattad av anspänningen. Kinderna var blöta av tårar och hon skakade fortfarande. Hon försökte andas lugnare för att inte börja kräkas.

Hon hade tur. Hissen var redan där och hon kunde ta den direkt upp till sin lägenhet utan att behöva vänta. På vägen upp till sjätte våningen där hon bodde, övergick rädslan till eufori. Hon fylldes av energi och kraft. Kände sig lika oövervinnerlig som sin stora

idol, Wonder Woman. Framför allt var hon otroligt stolt. Hon hade klarat det helt själv utan att ta hjälp av mamma.

Nästa dag, när hon skulle till Lovisa igen, hade hon noga planerat nästa steg. När hissen stannade på källarplanet, klev hon ut i den helt svarta korridoren. Det fanns inget ljus, förutom några svagt skimrande röda strömbrytare. Det var så mörkt att man inte kunde se handen framför ögonen.

Ulla tog ett djupt andetag och började springa till den andra hissen utan att tända ljuset. Hon sprang genom mörkret. De röda strömbrytarna var hennes enda riktmärke. Den här gången grät hon inte. Hon var stark och modig. Hon hade hittat ett sätt att hantera sin rädsla. Efter ett tiotal meter, slutade hon springa. Hon stannade upp och kände hur hon fylldes av självförtroende och mod. Resten av sträckan gick hon i långsam takt. Hon behövde inte springa. Hon behövde inte tända. Hon hade vunnit över sin fruktan. Hon var fri. När hon kom fram till Lovisas hiss, tog hon god tid på sig innan hon tryckte på hissknappen.

Ulla log för sig själv när hon stod där i Fysicums källare och mindes sin stora triumf över rädslan. Hon kunde inte hjälpa att hon kände sig stolt över den lilla sjuåriga Ulla och hennes bedrift, tjugo år tidigare.

Det mod som barnet Ulla visade, hade den vuxna Ulla svårt att hitta. Rädslan för mörka korridorer hade kommit tillbaka. Hon hade bara blivit fegare med åren. Nu var hon tvungen att övervinna sin fruktan ännu en gång.

Som tur var fanns inget bråte uppställt längs korridorväggarna, så det gick ganska bra att ta sig fram trots att det nu var kolmörkt.

Copyright© Orest Lastow.

...